

# Αφροδίτη Βακάλη: Όλους μας καθορίζουν οι προσωπικές επιλογές μας



Συνέντευξη στη Μαίρη Γκαζιάνη

*Η Αφροδίτη Βακάλη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1965 και είναι εκπαιδευτικός. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και αρχικά εργάστηκε διδάσκοντας αγγλικά σε φροντιστήρια. Το 1997 διορίστηκε στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, όπου υπηρετεί μέχρι σήμερα, ζώντας μόνιμα στη Μύκονο.*

**ΜΑΙΡΗ ΓΚΑΖΙΑΝΗ:** Κυρία Βακάλη αν και γεννηθήκατε και μεγαλώσατε στην Αθήνα τα τελευταία 20 περίπου χρόνια ζείτε μόνιμα στη Μύκονο. Τι σας έκανε να εγκατασταθείτε μόνιμα στο κοσμοπολίτικο νησί;

**ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΒΑΚΑΛΗ:** Η δουλειά μου. Όταν διορίστηκα στην εκπαίδευση το 1997, τοποθετήθηκα στο Γυμνάσιο Μυκόνου. Το νησί το γνώρισα κατά τη διάρκεια του χειμώνα και το αγάπησα. Πρώτη φορά ζούσα εκτός Αθηνών και με μάγεψαν οι φυσικές του ομορφιές κι εκείνα τα συγκλονιστικά ηλιοβασιλέματα. Όπου κι αν έστρεφα το βλέμμα μου, αντίκριζα θάλασσα · και αυτό υπήρξε καθοριστικό στην επιλογή μου να παραμείνω εδώ. Για μένα η Μύκονος, δεν είναι το κοσμοπολίτικο, καλοκαιρινό νησί που αρκετοί λαχταρούν να επισκεφθούν, αλλά η ήσυχη, πανέμορφη Μύκονος του χειμώνα. Και ας μην ξεχνάμε ότι κάποιοι πρέπει να στελεχώσουν και τα σχολεία των νησιών μας.

**Μ.Γ.:** Είστε καθηγήτρια Αγγλικής Φιλολογίας κι εργάζεστε στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Ποια είναι η σχέση σας με τους μαθητές/τριες σας;

**Α.Β.:** Η σχέση μου με τους μαθητές μου είναι πολύ καλή, πιστεύω. Τους αγαπώ και κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για αυτούς. Θεωρώ δε, ότι τα παιδιά έχουν τρομερό ένστικτο και καταλαβαίνουν πότε κάποιος ενδιαφέρεται πραγματικά για αυτά, έστω κι αν είναι αυστηρός μαζί τους όταν χρειάζεται. Νιώθω, λοιπόν, ότι κι εκείνα με αγαπούν, με σέβονται και εκτιμούν τις προσπάθειές μου. Κι αυτό το εισπράττω όχι μόνο από τους νυν μαθητές, αλλά κι από τους παλαιότερους, πράγμα που μου δίνει πολύ μεγάλη χαρά.



**Μ.Γ.:** Πιστεύετε ότι το εκπαιδευτικό σύστημα στην Ελλάδα ανταποκρίνεται στις ανάγκες των σημερινών εφήβων;

**Α.Β.:** Πιστεύω ότι το εκπαιδευτικό μας σύστημα έχει πολλές ελλείψεις και προβλήματα, με αποτέλεσμα να μην ανταποκρίνεται όπως θα έπρεπε στις ανάγκες αλλά και στις απαιτήσεις των σημερινών εφήβων.

Όσο κι αν προσπαθεί το Υπουργείο και το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο να εκσυγχρονίσουν τα σχολεία μας, δεν το καταφέρνουν. Κυρίως διότι δεν έχουν να διαθέσουν τα απαιτούμενα χρήματα, κι επειδή επιλέγουν ημίμετρα ή αντιγράφουν παιδαγωγικές μεθόδους του εξωτερικού, ενδιαφέρουσες μεν, ανεφάρμοστες δε στην Ελληνική

πραγματικότητα, καθώς δεν υπάρχουν ούτε οι υποδομές, ούτε το κατάλληλο υπόβαθρο για να υλοποιηθούν σωστά και προς όφελος του μαθητή. Αλλά αυτό είναι μια τεράστια συζήτηση, που εδώ, ούτε ο χώρος, ούτε ο χρόνος επαρκούν για να γίνει.

**Μ.Γ.: Παράλληλα, είστε και συγγραφέας. Η φιλολογία δεν είναι μακριά από τη συγγραφή, ωστόσο, ποια ανάγκη σας ώθησε προς αυτή την κατεύθυνση;**

Α.Β.: Διάλεξα να σπουδάσω φιλολογία διότι μου άρεσαν ανέκαθεν η γλώσσα και η λογοτεχνία. Φυσικά θεωρώ τη δική μου, την Ελληνική γλώσσα, πολύ ανώτερη από την Αγγλική. Αλλά ακόμη κι έτσι, η δομή κάθε γλώσσας και οι δυνατότητες που προσφέρει στο άτομο για να εκφράσει τις σκέψεις, τα συναισθήματά, τον ίδιο του τον εαυτό, με συναρπάζουν. Πιστεύω ότι η γλώσσα, ως μέσον επικοινωνίας και έκφρασης, είναι ότι πολυτιμότερο διαθέτουμε οι άνθρωποι. Χωρίς αυτήν θα ήμασταν εγκλωβισμένοι και απομονωμένοι ο καθένας στον εαυτό του. Η στροφή μου, λοιπόν, στη συγγραφή ήταν μια αναπόφευκτη κατάληξη, που άργησε ίσως να συμβεί, αλλά πιθανόν και εγώ να μην ήμουν έτοιμη νωρίτερα.

**Μ.Γ.: Τι είδους βιβλία γράφετε;**

Α.Β.: Γράφω κοινωνικά βιβλία. Με ενδιαφέρει ο άνθρωπος και μόνον αυτός. Ο τρόπος που συμβιώνει με τον εαυτό του και με τους γύρω του. Το πώς διαχειρίζεται τα συναισθήματά του, τον έρωτα, τον πόνο, τη ζήλια, τα αδιέξοδα και τα πάθη του. Όποια υπόθεση κι αν έχει ένα βιβλίο μου, πχ. το «219 ημέρες βροχής» είναι αστυνομικό, στην ουσία με ενδιαφέρουν πάντα οι ήρωες και το πώς αντιδρούν σε συγκεκριμένες καταστάσεις.

«Οι χαρακίες πάνω στον χρόνο», το νέο μου βιβλίο, όπως και το «Γύρω τους η θάλασσα», έχουν έναν πιο ξεκάθαρα κοινωνικό χαρακτήρα. Πέρα, όμως, και πίσω από την υπόθεση κάθε βιβλίου, κρύβεται η ανάγκη μου να ψαχουλέψω την ανθρώπινη ψυχή, να δω όλα όσα έχει να μου αποκαλύψει και να γράψω για αυτά.



**Μ.Γ.: Και ως αναγνώστρια, τι είδους βιβλία επιλέγετε να διαβάσετε;**

Α.Β.: Κοινωνικά και πάλι. Ως αναγνώστρια, με ενδιαφέρουν οι ήρωες που πλάθει ο εκάστοτε συγγραφέας, αλλά και οι σκέψεις του, οι προβληματισμοί που μοιράζεται μαζί μου, μέσω των ηρώων του αυτών. Μεγάλη σημασία για μένα έχει επίσης και η γλώσσα ενός συγγραφέα. Θέλω να με ξαφνιάσει, να με συναρπάσει, να «ζηλέψω» κάποιες εκφράσεις του, να χαραχτούν μέσα μου. Αυτό αποτελεί ακόμη ένα κριτήριο για το αν θα απολαύσω ή όχι ένα βιβλίο. Και για να είμαι

απόλυτα ειλικρινής, όταν θέλω να χαλαρώσω, διαβάζω αστυνομικά βιβλία. Εκείνα, ειδικά, τα πανέξυπνα αστυνομικά που σε βάζουν στη διαδικασία να ψάξεις τον δολοφόνο. Να παιδέψεις το μυαλό σου για να φτάσεις στη λύση. Με γοητεύει πολύ και αυτή η διαδικασία. Ίσως επειδή και πάλι, πρέπει να αναλύσεις τους ανθρώπινους χαρακτήρες για να δεις τι είναι ικανοί να κάνουν, μέχρι πού μπορούν να φτάσουν και αν.

**Μ.Γ.: Τα σημερινά παιδιά, από μικρές ηλικίες, αφιερώνουν πολλές ώρες στο διαδίκτυο. Τα ebooks τα φέρνουν πιο κοντά στη λογοτεχνία ή τα απομακρύνουν;**

Α.Β.: Τα σημερινά παιδιά, δυστυχώς, δεν αγαπούν το βιβλίο. Κι αυτό, με ελάχιστες εξαιρέσεις, το βλέπω και στη δουλειά μου και θλίβομαι. Κυρίως για κείνα, για όλα όσα χάνουν. Και προσπαθώ να τα μεταπείσω. Όμως, ούτε το εκπαιδευτικό μας σύστημα πιστεύω καταφέρνει να τα φέρει κοντά στη λογοτεχνία. Για μένα φταίει ο τρόπος που διδάσκεται, αλλά αυτό, και πάλι, είναι μεγάλη συζήτηση. Τώρα, σε ό,τι αφορά τα ebooks, πιστεύω ότι σε ένα «βιβλίο» σημασία έχει το περιεχόμενο και όχι η μορφή του. Καθώς λοιπόν μιλάμε για μια γενιά που ζει κυριολεκτικά μέσα στο διαδίκτυο και επικοινωνεί μέσω αυτού, τα ebooks όχι μόνο δεν απομακρύνουν τα παιδιά από τη λογοτεχνία αλλά ίσως και να είναι ο μόνος τρόπος για να την πλησιάσουν, να τη γνωρίσουν και να ωφεληθούν από αυτήν.

**Μ.Γ.: Το νέο βιβλίο σας με τίτλο «Χαρακιές πάνω στον χρόνο» κυκλοφόρησε πρόσφατα. Προφανώς ο τίτλος είναι συμβολικός. Σε τι είδους χαρακιές αναφέρεται;**

A.B.: Ο τίτλος γεννήθηκε από τη φράση του Σίμου, «Ολόκληρη η ζωή μας μια χαρακιά πάνω στον χρόνο, μια γρατζουνιά στο μπράτσο του Θεού». Κι έχει παράλληλα κυριολεκτικό και μεταφορικό χαρακτήρα. Υπάρχουν οι χαρακιές με το όνομα της Βασιλικής σε κάθε τοίχο, γωνία και έπιπλο του σπιτιού του άντρα της, υπάρχουν και οι χαρακιές στο πρόσωπο της Δάφνης. Αναμφίβολα, όμως, συμβολίζουν τις «χαρακιές», τα σημάδια που αφήνει πάνω στις ψυχές, πάνω στις ζωές των ανθρώπων, η απεγνωσμένη ανάγκη για αλήθεια, για δικαιοσύνη, για ισορροπία και κυρίως, η έλλειψη αυτών. Χαρακιές εντέλει πάνω στον ίδιο, τον αιώνιο, μα και τόσο σύντομο, χρόνο.



**Μ.Γ.: Το βιβλίο σας βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα ή αφορά εξ ολοκλήρου μυθοπλασία;**

A.B.: Είναι εξ ολοκλήρου μυθοπλασία. Στο συγκεκριμένο βιβλίο, άφησα τη φαντασία μου εντελώς ελεύθερη να με πάει όπου εκείνη επιθυμεί. Και απόλαυσα αυτό το ταξίδι. Ελπίζω το ίδιο να νιώσει και ο αναγνώστης.

**Μ.Γ.: Σε ποιον χρόνο και σε ποιον τόπο εξελίσσετε η ιστορία που αφηγείστε;**

A.B.: Δεν αναφέρεται συγκεκριμένος χρόνος και τόπος, πέρα από το προφανές για τον αναγνώστη, δηλαδή ελληνική, αγροτική κοινωνία, αρκετές δεκαετίες πίσω. Σε κανένα βιβλίο μου δεν αναφέρω τόπο και χρόνο. Θεωρώ ότι δεν έχει σημασία το πού και το πότε, αλλά οι ίδιοι ήρωες, οι καταστάσεις που αντιμετωπίζουν και οι τρόποι που διαλέγουν να σταθούν απέναντι σε αυτές · οι θέσεις που παίρνουν.

Οι ιστορίες τους θα μπορούσαν να συμβούν οπουδήποτε και οποιαδήποτε χρονική περίοδο.

**Μ.Γ.: Πως σημάδεψε τη Βασιλική η απόσταση που κρατούσε η μητέρα της απέναντί της;**

A.B.: Η Βασιλική είναι ένα πλάσμα ανασφαλές και ανώριμο, που η εξωπραγματική, παραμυθένια ομορφιά της δυσχεραίνει τις σχέσεις της με τον περίγυρό της και την απομακρύνει από τα κορίτσια της ηλικίας της. Σαφώς, λοιπόν, και η ανύπαρκτη σχέση της με την Κυπριανή, τη μητέρα της, τη σημαδεύει εξίσου βαθιά. Αφενός μεν, διότι νιώθει την απόρριψη χωρίς να κατανοεί το γιατί, πράγμα που εντείνει την ανασφάλεια της, αφετέρου δε, διότι δεν ακούει ποτέ μια ουσιαστική, μητρική συμβουλή. Και βρίσκεται ξαφνικά μόνη και μπερδεμένη, ανίκανη να διαχειριστεί αυτά που της συμβαίνουν, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί σε λάθη που θα σημαδέψουν ολόκληρη τη μετέπειτα ζωή της.

**Μ.Γ.: Και πως σημάδεψε τον Σίμο η απόσταση που ο ίδιος κρατούσε από τη δική του μητέρα;**

A.B.: Αυτό που ουσιαστικά σημάδεψε τον Σίμο ήταν η απόρριψη που εισέπραξε, τόσο από τη φυσική του μητέρα, όσο κι από τον περίγυρό του καθώς μεγάλωνε. Αυτό τον ανάγκασε να κλειστεί στον εαυτό του, να αποστασιοποιηθεί και να ατσαλωθεί για να μπορέσει να ανταπεξέλθει, να επιβιώσει. Συνεπώς, η απόσταση που ο ίδιος κράτησε από την Αρχοντούλα, τη θετή του μητέρα, ήταν απόρροια της προσπάθειας του να μην εμπλακεί συναισθηματικά με κανέναν και κατ' επέκταση, να μην πληγωθεί περισσότερο, να μη λυγίσει, μα να μπορέσει να συνεχίσει τον δρόμο του. Πιστεύω ότι η σχέση του καθενός από μας με τη μητέρα μας, μάς καθορίζει και παίζει σημαντικό ρόλο στο πώς θα αναπτύξουμε συγκεκριμένες κοινωνικές δεξιότητες, πώς θα



ενταχθούμε στο σύνολο, πώς θα νιώσουμε αποδεκτοί και αγαπητοί και πώς θα καταφέρουμε να συμβιώσουμε αρμονικά με τους γύρω μας. Όταν αυτή η σχέση είναι ανεπαρκής ή διαταραγμένη, τότε συχνά έχουμε σοβαρά προβλήματα και στις σχέσεις μας με τους άλλους, όποιοι κι αν είναι αυτοί.

**Μ.Γ.:** «Μιας πραγματικότητας που, ακόμα και ανεπιθύμητη, συχνά προσφέρει σιγουριά διότι είναι οικεία» γράφετε. Είναι πιο εύκολο να συμβιβαστεί κάποιος με το ανεπιθύμητο οικείο από το να ρισκάρει για το επιθυμητό;

**Α.Β.:** Συχνά οι άνθρωποι είμαστε δειλοί. Κάτι νέο και άγνωστο μας τρομάζει, κι ας είναι αυτό που κατά βάθος επιθυμούμε. Έχουμε την τάση να νιώθουμε ασφαλείς μέσα σε ό,τι γνωρίζουμε, σε ό,τι μας είναι οικείο κι ας μην μας καλύπτει απόλυτα. Συνεπώς, δεν τολμάμε να απομακρυνθούμε από αυτό, να κάνουμε το μεγάλο βήμα και να ρισκάρουμε. Μας τρομάζουν οι πιθανές συνέπειες, ίσως και η απογοήτευση που μπορεί να ακολουθήσει. Αυτό, βέβαια, δεν ισχύει για όλους. Πιστεύω, όμως, ότι είναι αρκετοί εκείνοι που μένουν εγκλωβισμένοι μέσα στο «ανεπιθύμητο οικείο» λόγω ατολμίας. Και είναι κρίμα, διότι θεωρώ ότι ο άνθρωπος πρέπει να προχωρά, να δοκιμάζει, να εκτίθεται αν θέλει να φτάσει κάπου · αν θέλει να βρει τον εαυτό του και να ισορροπήσει.

**Μ.Γ.:** Στο βιβλίο σας όλα σχεδόν τα πρόσωπα με κάποιον τρόπο είναι θύματα. Η τύχη, η μοίρα, οι προσωπικές επιλογές ή άλλοι άνθρωποι είναι οι θύτες;

**Α.Β.:** Πιστεύω ότι όλους μας καθορίζουν οι προσωπικές επιλογές μας. Θύμα γίνεσαι μόνο αν το επιτρέψεις να συμβεί. Κάποιοι ήρωες δεν καταφέρνουν να βγουν από ένα φαύλο κύκλο γεγονότων και παραμένουν θύματα, ή αφήνουν τα γεγονότα να τους τσακίσουν. Κάποιοι άλλοι, όμως, ορθώνουν το ανάστημά τους, συγκρούονται, ωριμάζουν και προχωρούν. Δεν πιστεύω ότι η τύχη ή η μοίρα ορίζουν τη ζωή μας, θεωρώ ότι ο άνθρωπος έχει τον απόλυτο έλεγχο. Υπό αυτή την έννοια, μόνο εμείς οι ίδιοι είμαστε θύτες του εαυτού μας.



**Μ.Γ.:** «Οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στην αλήθεια και στις δεισιδαιμονίες είναι δυσδιάκριτες και συγχέονται εύκολα» αναφέρετε σε κάποιο σημείο. Τι προκάλεσε αυτό στους ήρωές σας;

**Α.Β.:** Θεωρώ, δυστυχώς, ότι οι άνθρωποι ήταν και είναι προκατειλημμένοι απέναντι στο διαφορετικό, στο παράξενο, στο άγνωστο. Βάζουμε εύκολα «ταμπέλλες» και οδηγούμαστε σε συμπεράσματα, πολλές φορές, εσφαλμένα. Στο συγκεκριμένο βιβλίο, τόσο η αλήθεια όσο και οι προκαταλήψεις ή οι δεισιδαιμονίες είναι θέματα που με απασχολούν και αναφέρομαι εκτενώς σε αυτά. Η ευκολία με την οποία ολόκληρο το Χωριό απομονώνει τον Σίμο επειδή τον θεωρεί γύφτο και μπάσταρδο, η αδιαφορία τους να τον γνωρίσουν ως άτομο, να του δώσουν μια ευκαιρία, προσωπικά με τρομάζει. Κυρίως, επειδή το βλέπω να συμβαίνει και σήμερα γύρω μου. Το ίδιο γίνεται και με τη Δάφνη. Το σημαδεμένο πρόσωπό της προκαλεί φόβο στους συγχωριανούς της, οι οποίοι, όχι μόνο την δαιμονοποιούν με μεγάλη ευκολία, αλλά δε διστάζουν να «φτιάξουν» ένα σωρό ιστορίες γύρω από το άτομό της, για να μπορέσουν να εξηγήσουν την αλλόκοτη όψη της. Συνεπώς, οι δυσδιάκριτες, διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στην αλήθεια, την προκατάληψη και τη δεισιδαιμονία προκαλούν άπειρα βάσανα στους ήρωες μου, τους στιγματίζουν, επηρεάζουν την καθημερινότητά τους και καθορίζουν την ίδια τη ζωή τους.

**Μ.Γ.:** «Όσα τα μάτια που κοιτάζουν, τόσες είναι και οι αλήθειες» αναφέρει η Ελισσώ στον Σίμο. Τι θέλει να τονίσει με τα λόγια της;

A.B.: Με αυτά τα λόγια η Ελισσώ εκφράζει την άποψη ότι δεν υπάρχει μία, απόλυτη αλήθεια. Η καθένας βλέπει τα γεγονότα από τη δική του πλευρά, τα επεξεργάζεται με το δικό τους σκεπτικό, τα αναλύει με βάση τις εμπειρίες και τον χαρακτήρα του και καταλήγει στα δικά του συμπεράσματα. Η Αλήθεια, τελικά, είναι κάτι εντελώς υποκειμενικό. Αυτή είναι μια άποψη που εγώ, προσωπικά, την πρεσβεύω και με απασχολεί ιδιαίτερα.

**Μ.Γ.: Ένα «θαύμα μεγάλο και ανέλπιστο... που κονταροχτυπιόταν με τη λογική» συμβαίνει στην ιστορία του βιβλίου σας. Υπάρχει κάποιος συμβολισμός σ' αυτό το θαύμα;**

A.B.: Φυσικά. Παρόλο που δεν μπορώ να αναφερθώ με λεπτομέρειες στο συγκεκριμένο «θαύμα» χωρίς να προδώσω την κατάληξη της ιστορίας, θα πω απλά ότι αυτό συντελείται όταν ο άνθρωπος καταφέρνει επιτέλους να βρει τον εαυτό του, την προσωπική του αλήθεια και ισορροπεί. Συνεπώς, συμβολίζει την επίτευξη του απόλυτου στόχου μας, την ολοκλήρωσή μας σαν άτομα, την άφιξη στην Ιθάκη μας.

**Μ.Γ.: Και ο σκύλος δίχως φωνή που έχει το όνομα Αλήθεια, τι συμβολίζει;**

A.B.: Συμβολίζει την προσωπική αλήθεια του καθενός. Αυτήν που ψάχνουμε όλοι μέσα μας. Κι όπως γράφω και μέσα στο βιβλίο, «Η Αλήθεια δε χρειάζεται φωνή, απλά υπάρχει. Όποιος μπορεί την βλέπει, όποιος τολμά την ακούει, σαν ετούτο το σκυλί».

**Μ.Γ.: Σας ευχαριστώ πολύ για την παραχώρηση της συνέντευξης και σας εύχομαι καλοτάξιδο το βιβλίο σας.**

A.B.: Εγώ σας ευχαριστώ που μου δώσατε τη δυνατότητα να μιλήσω για τη δουλειά μου και το νέο μου βιβλίο. Κι επιτρέψτε μου, να ευχηθώ κι εγώ με τη σειρά μου να είναι καλοτάξιδο και το δικό σας καινούργιο βιβλίο, «Ζάχαρη άχνη».

**\*Το μυθιστόρημα «Χαρακιές πάνω στον χρόνο» της Αφροδίτης Βακάλη κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός.**



### **Μαίρη Γκαζιάνη**

Γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Μεγάλωσε στην Αθήνα όπου ζει μέχρι σήμερα και εργάστηκε ως τραπεζοϋπάλληλος. Στο παρελθόν ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την φωτογραφία ενώ τώρα ζωγραφίζει και παράλληλα γράφει. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές.

Τον Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Σου γράφω...», τον Σεπτέμβρη 2013 κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο «Ένα φεγγάρι λιγότερο» από τις εκδόσεις Ελληνική Πρωτοβουλία και τον Ιούνιο του 2014 κυκλοφόρησε το βιβλίο της «Τα πλήκτρα της σιωπής» από τις εκδόσεις Όστρια. Επίσης, το παραμύθι της «Το ψαράκι του βυθού» συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Παραμύθια και Μαμάδες» εκδόσεις Βερέττα 2015. Τον Ιούνιο 2017 κυκλοφόρησε το μυθιστόρημά της «Άλικά βήματα» από την Εμπειρία Εκδοτική. Τον Νοέμβριο του 2019 κυκλοφόρησε το νέο της μυθιστόρημα «Ζάχαρη άχνη» από τις εκδόσεις Ωκεανός.

Την περίοδο 2011-2012 υπήρξε ραδιοφωνική παραγωγός στο *magicradiolive*. Από τον Νοέμβρη 2014 συνεργάζεται με το *now24.gr* και έχει πραγματοποιήσει πάνω από πεντακόσιες συνεντεύξεις. Το 2016 συμμετείχε στην τηλεοπτική εκπομπή «Καλώς τους» του ΑιγαίοTV πραγματοποιώντας συνεντεύξεις σε ανθρώπους των τεχνών. Διετέλεσε Διευθύντρια Σύνταξης του *on line Πολιτιστικού Περιοδικού Books and Style* από Ιούλιο 2017 έως Μάρτιο 2018 οπότε αποχώρησε οικειοθελώς.

Μεγάλες της αγάπες είναι το θέατρο και ο χορός με τα οποία έχει ασχοληθεί ερασιτεχνικά.